

Truli Istok, akobogda (Ili kako je važnije prodavati snove nego automobile...)

Malo sam se skitala po Evropi koja nas je milostivno “pripustila” unutra i iskreno moram reći da baš prija kad, onako spontano, sjednete u automobil ili aeroplan bez da mjesecima prije toga aranžirate pozivna pisma, lažne hotelske rezervacije itd. i jednostavno se odvezete... Nekada bi to značilo u bolju budućnost, ali danas – nisam baš sigurna....

Ono što je malo manje lijepo to je ono što sam tamo vidjela. A vidjela sam jednu staru, staru Evropu koju polako, ali sigurno nagrizaaju razne osteoporoze, Parkinsonove i ine druge bolesti kojima je jedna stvar zajednička – a to je da dolaze s godinama... U brojkama to ovako stoji – “stare dobre” ekonomije nakon ove, bojim se, još uvijek neispuhane krize, imaju rast od dva posto Evropa i nekih tri posto USA što je u poređenju sa kineskih i turskih 10 posto i indijskih osam posto - Kinezima, Turcima i Indijcima isto toliko smiješno, koliko je Amerikancima i Evropljanima žalosno. Stopa nezaposlenosti je naprosto poražavajuća – svaki četvrti mladi Španac je nezaposlen, u USA imate stopu nezaposlenosti preko 10 posto sa prognozom da “akobogda neće rasti”... Dakle, ovi malo mladi (moje godišće otprilike) se odlično sjećaju zbog čega smo tako čeznutljivo pričali i maštali o tada “trulom Zapadu” i zbog čega je želja svakog mladog čovjeka bila otići “preko grane” i tamo pokušati ostvariti šta – pitam vas ja. Da, dragi moji – riječ je o jednoj nematerijalnoj stvari koju nam je sve ove godine više nego uspješno prodavao materijalistički Zapad – Nj. V. SAN.

San o boljem životu za vas, i još važnije – san da će vaša djeca živjeti bolje od vas. E, tog sna, bojim se (jer, na kraju krajeva, mi jesmo Evropa – htio to neko ili ne) u Evropi više nema. Suha statistika i još suhlja teorija govori da je jedini lijek koji može usporiti (jer lijeka protiv osteoporoze i Parkinsa i nema...) ovu bolest koja nagriza ne samo evropske ekonomije, nego posljedično i društva u cjelini, su drastične i dugoročne mjere štednje koje definitivno ubijaju zapadnomaterijalistički san o tome kako “svaki dan u svakom pogledu sve više napredujemo”... Na ulicama evropskih gradova mase pokušavaju odbraniti sistem koji se odbraniti ne može – naime, ima jedan bitan nedostatak – preskup je, a time i neodrživ.

Kada krene njegova demontaža, a krenuti mora, onda su (veliki) lomovi neminovni. A kad velike boli glava, mi mali, pijemo aspirine naveliko... I kao što rekoh na početku – puno je važnije prodavati snove nego automobile. Jer, empirija je to lijepo pokazala – kada prestanete prodavati snove, nećete dugo ni automobile. Bar ne svoje – *Volvo* je već kineski, a *Rang Rover* indijski. A šoping tek što je počeo....

P. S. Ili “Radimo kao da ćemo sutra u EU, a spremajmo se kao da je sutra neće biti”. Meni zvuči pametno. A vama...?! **B**

Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica